BORTRÖVAD

FÅNGE I BERGET

Vilhelm Sundbom & Jonas Sjöblom

© Vilhelm Sundbom & Jonas Sjöblom, 2019

Sunflower Produktion AB
www.sunflowerproduktion.se
info@sunflowerproduktion.se

Text: Vilhelm Sundbom ©
Illustrationer: Jonas Sjöblom ©
Omslagsformgivning och sättning: 1:e TantOrange AB
Tryckt i Sverige hos Scandbook Falun, 2019

ISBN 978-91-985510-0-6

Allt började med spindelkonungens pyramid

KAPITEL 20

FÖRFÖLJDA

Nu gällde det att skynda sig. Han måste hinna hämta Tand och Fot innan ljuset försvann. Med snabba steg sprang Tim över gläntan bort mot trollens gömställe. Hade de sett lyktgubbens förvandling? Han undrade vad de skulle säga nu när han lyckats med uppdraget. Tack vare honom kunde de ju ta sig ut ur skogen. Men då gällde det att inte tappa bort ljuset.

– Fot, Tand! Tim ropade så högt han kunde.

Han hade kommit fram till stenarna men kunde inte se något av trollen. De var som om de var uppslukade av mörkret. Var hade de tagit vägen? Han hade ju sett dem gå in bakom de stora stenarna. Tänk om detta var ytterligare ett av trollens trick.

Han klättrade upp på en av stenarna och såg sig omkring.

– Jag lyckades övertala lyktgubben. Han visar oss vägen genom skogen. Men vi måste skynda oss!

I samma stund som Tim ropade de sista orden hör-

des ett skrapande ljud. Det lät nästan som om stenarna framför honom rörde på sig. Utan förvarning reste sig plötsligt två stora skuggor från marken.

Fullmånens kalla sken fick trollen att se skräckinjagande ut. De kändes nästan ännu större ut nu än de gjort innan. Tand och Fot såg på Tim med lysande ögon.

– Så du lyckades lista ut vad lyktgubben letade efter! sa Fot. Det var sannerligen bra jobbat.

– Hur gjorde du? frågade Tand nyfiket.

Tim hoppade ner från stenen. Vad menade trollen? Hade de anat vad som skulle hända?

– Visste ni att lyktgubben letade efter något? Varför sa ni inte det innan ni bad mig fånga honom?

Tand och Fot gick långsamt fram mot Tim. Deras kroppar tornade upp sig likt väldiga klippblock i mörkret. Tim kände sig liten som en lyktgubbe framför de två trollen. Tand tog ett stort kliv och ställde sig framför honom.

– Jag glömde bort att du aldrig träffat på en lyktgubbe förut. Alla vet att de letar efter något. Det vi skulle vilja veta är vad han letade efter? Eller har du hemligheter för oss pojk?

Tand såg på honom med misstänksam blick.

Tim insåg att det inte fanns tid för förklaringar. Snart skulle ljuset vara försvunnet och med det deras chans att hitta ut ur skogen i tid.

– Nej, inga hemligheter! Tim skakade på huvudet

och pekade mot skogen. Ljuset där inne är vår enda möjlighet att ta oss ut ur skogen och hitta era djur och min syster. Jag kan berätta allt för er bara vi rör på oss. Det som lyser där inne väntar inte för evigt. Vi måste ge oss av nu!

Trollen såg mot skogen.

– Vi gör som du säger den här gången pojk. Men om du vill ha vår hjälp att hitta din syster så ska du berätta för oss hur du gjorde.

Tand böjde sig ner och slängde upp säckarna över axeln.

– Det är bäst att du försöker hålla jämna steg med oss lilla sparv. För du vill väl inte bli lämnad kvar ensam här i mörkret?

Tand nickade till Fot och satte sedan av bort över ängen.

– Du hörde vad han sa. Skynda dig på! Fot puttade Tim framåt med sina stora händer.

Tim sprang så fort han kunde över ängen. Tand hade rätt. Det skulle inte bli lätt för honom att hålla samma fart som trollen. Tim fick ta tre steg för varje jättekliv trollen tog. Trollen såg dessutom bra i mörkret och behövde inte oroa sig för att ramla på stenar och kvistar i det höga gräset. Fot var hela tiden tätt bakom Tim och manade honom framåt. När trollet tyckte det gick för långsamt gav han Tim en lätt knuff i ryggen.

De sprang utan uppehåll. Fullmånen lyste upp ängen framför dem men de skulle inte skulle ha någon

hjälp av månskenet när de väl kom in i den täta skogen på andra sidan. Tim kunde se silhuetten av Tand som väntade framme vid skogsbrynet. Det stora trollet ropade till dem och pekade mot skogen.

– Jag ser ljuset här inne. Skynda er!

Tim kunde se det lilla ljusskenet inne bland träden. Nu gällde det bara att lyktgubben talat sanning.

Tillsammans med de två trollen gav han sig in i skogen. De gula ögonen han sett tidigare syntes inte längre till men han hade en känsla av att den som spanat på honom inte var särskilt långt borta. Så länge de höll ihop skulle de förhoppningsvis vara säkra. Det gällde bara att trollen inte blev arga och började slåss igen.

Det lilla ljuset började röra på sig i samma stund de klev in bland träden. Tim tyckte att det såg ut som om ljusskenet lyste svagare än det gjort tidigare. Som om lyktgubbens sista flämtande andetag långsamt var på väg att dö ut.

De sprang genom skogen det snabbaste de förmådde. Tand höll sig hela tiden några steg framför Tim och Fot. Tim kunde höra trollens grymtanden när de tog sig igenom snåriga buskar, förbi stora stenar och över omkullvälta träd. Träden stod lika tätt här som i resten av skogen och hindrade trollen från att kunna springa så fort som de var vana vid. De måste också hela tiden hålla ögonen på det lilla ljusskenet som rörde sig fram och tillbaka genom skogen. Flera gånger var Tim nära att snubbla men Fot var hela tiden i när-

heten och hjälpte honom att hålla sig på fötterna.

De sprang länge genom skogen. Här och var syntes månen skymta mellan trädkronorna men annars var skogen både tyst och mörk. Nästan för mörk. Tim hade ofta varit ute i skogen och jagat på natten. Men aldrig hade han upplevt en skog så här mörk och otäck. Det kändes nästan som en förbannelse vilade över den.

Ljuset de följde rörde sig likt ett djur mellan träden men den lilla ljuslågan blev mindre för varje steg de tog och snart skulle den vara borta för alltid. Tim hoppades att det inte var långt kvar till stigen. Vad skulle hända om lågan brann ut innan de kommit ut ur skogen. Då skulle de vara fångna inne i skogens mörker. Plötsligt kunde han höra Tand ropa lite längre in i skogen.

– Se upp för diket!

De hade precis passerat några nedfallna träd och tagit sig upp för en liten backe. Träden stod glesare här och marken var kal och stenig. Tim stannade till uppe på krönet och kunde se det stora trollet lite längre fram. Fot kom upp och ställde sig bredvid honom.

– Varför stannar du pojk?

Tim pekade på Tand. Mellan dem låg något som såg ut att vara ett brett dike fyllt med svart lera. I skogen bakom det stora trollet skymtade ljuslågan.

– Diket är djupare än vad det ser ut. Var försiktiga! ropade Tand samtidigt som han stampade bort lera från sina stora fötter.

Vägen ner till diket var brant och full av lösa stenar.

Tim insåg att det skulle vara lätt att trampa fel i mörkret. Han vände sig om för att säga åt Fot att han gärna fick gå före och visa vägen då han såg något som fick blodet att frysa till is.

Inne i skogen bakom Fot syntes återigen de gula ögo-

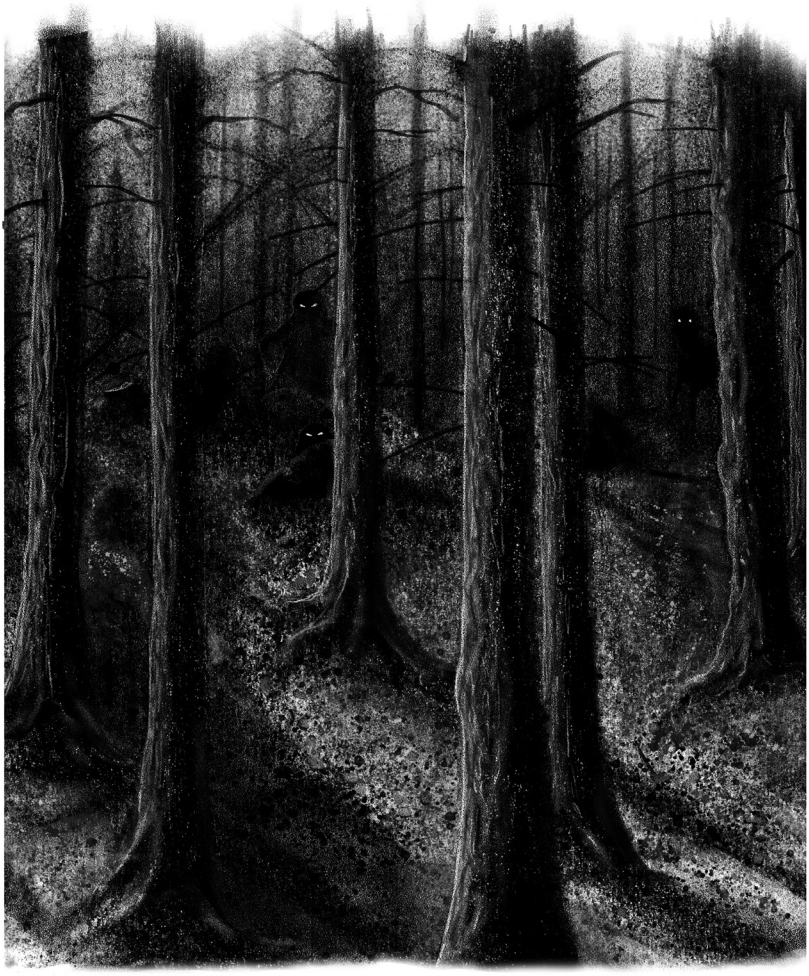

nen. Men denna gång var de inte ensamma. Flera par ögon stirrade hotfullt på dem från skogens mörker.

– Bakom dig! Tim tog tag i Fot och pekade mot träden.

Trollet vände sig om och hoppade till när han fick syn på de lysande ögonen. Han tog ett steg bakåt och skakade på huvudet.

– Inte bra. Inte bra alls! Vi måste ta oss över diket. NU!

Utan förvarning grabbade Fot tag i Tim och knuffade ner honom för den branta sluttningen.